

άφωρισμένα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ **άφωρισμένος** μετοχ. τοῦ ρ. **άφορίζω**.

1) Ἐν ἀφορισμῷ Πελοπν. (Μάν.): Τὸν ἔχουν **άφωρισμένα**. 2) Πονηρῶς, φαύλως ἔνθ' ἄν.: Ἐφωρισμένα καλατξέυ' (ὀμιλεῖ). 3) Τάχιστα ἔνθ' ἄν.: Ἐφωρισμένα τρέδ' (τρέχει).

Πβ. **άφώτιστα** (II).

άφωρισμενίτσα ἡ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ **άφωρισμένος** μετοχ. τοῦ ρ. **άφορίζω** καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ἡ ἀξία ἀφορισμοῦ.

άφωρισμενζῶ Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ **άφωρισμένος** μετοχ. τοῦ ρ. **άφορίζω**.

Γίνομαι, καταντῶ ἀφωρισμένος.

* **άφωρισμενόπουλλον** τό, ἀφωρισμενόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ **άφωρισμένος** μετοχ. τοῦ ρ. **άφορίζω** καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -πουλλόν.

Τὸ ἄξιον ἀφορισμοῦ.

άφως σύνδ. Καππ. (Ἀραβάν.) Κίμωλ. κ.ά. ἀφούς Κίμωλ. Πόντ. (Ἀμισ.) Χίος ἴφως Καππ. (Ἀνακ. κ.ά.) ἴφους Καππ. (Συνασσ. Φερτ.) ἀπὼς Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Χίος κ.ά. ἀπ-πὼς Σύμ. ἀπούς Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμπὼς Ἰων. (Κρήν.) Χίος ἴπὼς Ἄνδρ. Καππ. (Συνασσ.) Ἐκ τῶν συνδ. **άφοῦ** καὶ **ὠς**. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. πβ. **άφόταν**.

1) Ὅταν Ἄνδρ. Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. κ.ά.) Κίμωλ. Πόντ. (Ἀμισ.) Χίος κ.ά.: Ἀπὼς βρέχει, φεύγει Ἄνδρ. Ἰων. πῆγε-χάθην κττ. Φερτ. Ἀφούς ἐπῆγαν κ' ἐνεγκάσαν, ἐκάτσαν ν' ἀναπάονταν (ἐκ παραμυθ.). Ἀμισ. 2) Ἀφοῦ Καππ. (Συνασσ.) κ.ά.: Τί νὰ π'κῶ, φούς δὲν ἔν' κονιά; (π'κῶ ἐκ τοῦ ποίκω=κάμω) Συνασσ. 3) Ἀφοῦ χρόνου, ἀφότου Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Κίμωλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ. Χίος κ.ά.: Ἀφὼς ἤρχα σὲ ἡλικία, ἐν εἶδα ποτέ μου πρᾶμα Κίμωλ. Ἀφούς βγήκε ὁ μέγας ἀγασμός, 'ς τὰ βουνὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα αὐτόθι. Ἀμπὼς γεννήθηκα, ὅλο μὲ κατατρέχει Κρήν. || Ἄσμ.

Ἀμπὼς δὲν ὀμιλήσαμεν, ἀργυρομαστραπᾶ μου, οὐδὲ τὰ ροῦχα μ' ἥλλαξα οὐδὲ τὴ φορεσιά μου

Χίος.

Πβ. **άφόταν**, ***άφωσκιάν**, ***άφῶσταν**.

* **άφωσκιάν** σύνδ. ἀπωδκιάν Ρόδ. ἀπουδκιάν Ρόδ. ἴπωδκιάν Καππ. ἴπουδκιάν Ρόδ. ἴπαδκιάν Ρόδ.

Ἐκ τοῦ συνδ. **άφὼς** καὶ τῆς φρ. καὶ ἄν.

1) Ἀφότου Ρόδ.: Ἀπουδκιάν ἤρτεν, ἐν ἔπαιρην νὰ μιλή. || Παροιμ. Ἡ νύφ-φη ἴπαδκιάν γεννηθῇ τῆς πεθ-θερᾶς ἐμοιάζει (ὅτι τῶν συμπεθερῶν τὰ προτερήματα ἢ ἐλαττώματα εἶναι κοινά). 2) Ὅταν Καππ.

Πβ. **άφὼς**.

* **άφῶσταν** σύνδ. ἀπῶσταν Κάρπ. Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά. ἀπῶστα Κρήτ. ἀπῶσταν Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά. ἀποῦσταν Κρήτ. ἀπούσταν Κρήτ. ἀποῦστα Κρήτ. Τῆλ. ἀπουστά Κρήτ. ἴπῶσταν Κάρπ. Κάσ. ἴπῶστα Κάρπ. Κάσ. ἴπῶσταν Κρήτ. Κῶς ἴπουσταν Κρήτ. ἴπῶσαν Κάλυμν.

Ἐκ συμφύρ. τῶν συνδ. **άφὼς** καὶ **άφόταν**. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. **άφόταν**.

1) Ἐξ οὗ χρόνου, ἀφότου Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Κῶς Μεγίστ. Τῆλ.: Ἀπῶσταν ἐμίσσεψες, δὲν εἶδα μὰ γαλή

μέρα Κρήτ. ἴπῶσταν ἐπῆρα τὸ γιαντρίκο, εἶδα ὠφέλεια Κῶς ἴπῶσαν ἤφνε ἡ μάνα του, ἐν ἐσώπασε Κάλυμν. || Ἄσμ.

Ἀποῦσταν ἐγεννήθηκα, μὲ τὰ θερῖα μαλῶν

καὶ μὲ τσοὶ δράκους πολεμῶ κ' ἐσένα δὲ μερώνω

Κρήτ.

ἴπῶσταν ἐξεχωρίσαμε, θαρῶ καὶ φαίνεται μου

πρὸ μεγαλύτερο καμὸ δὲν εἶδα ἴγὼ ποτέ μου

Κάρπ. 2) Ὅταν Κάρπ. Κάσ. Κρήτ.: Παροιμ. ἴπῶστα περάση Σάατο, πίτια μὴν ἀλημένης (κάθε πρᾶγμα 'ς τὴν ἐποχὴ του) Κάσ. || Ἄσμ.

Ἀπῶσταν ἤμου δὴ χρόνῳ, μοῦ ἔλεγε ἡ λαλά μου

νὰ μῶ μῆσα 'ς τὰ σπῖτα σου κ' εἰς τὰ νοικοκυριά σου

(λαλά=γιαγιά) Κάρπ. 3) Μετὰ ποῦ, κατόπιν ποῦ Κάλυμν. Καππ. Μεγίστ.: Ἀπῶσταν ἐπαίξασι κ' ὕστερα, λέει τὸ Κωστάκιν (ἐκ παραμυθ.) Μεγίστ. 4) Ἀφοῦ, ἐπειδὴ Κρήτ.

* **άφῶσταν-ὕστερα** ἐπίρρ. ἀπῶστανύστερα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ συνδ. ***άφῶσταν** καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὕστερα.

Πρὸ χρόνου: Ἀπῶστανύστερα τῇ τό 'πα κι ἀκόμη δὲν ἤρθε. Ἀπῶστανύστερα ἤφνε, μὰ δὲ γατέχω ποῦ πάει.

άφωτα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άφωτος**.

1) Χωρὶς φῶς Πόντ. (Κερασ.) 2) Πρὶν ἐξημερώσῃ Πελοπν. (Μάν.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀφωτα ξεκινήσαμε Λεξ. Δημητρ. Συνών. **άφώτιστα** (I) 1.

άφωτίκιστος ἐπίθ. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. **ά-** καὶ τοῦ ἐπιθ. ***φωτικιστός** <***φωτικιάζω** <**φωτίκι**.

Ὁ μὴ λαβὼν ἀπὸ τὸν ἀνάδοχον **φωτίκια**, ἐπὶ παιδίου.

άφώτιστα ἐπίρρ. (I) Πελοπν. (Οἶν.) Σύμ. κ.ά. **άφώτιγα** Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κλουτσίνοχ. Μάν. Οἶν.) **άφώτιγο** Πελοπν. (Βούρβουρ. Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. **ά-** καὶ τοῦ **έφώτισε** ἀορ. τοῦ ρ. **φωτίζω**.

1) Πρὶν ἐξημερώσῃ Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Οἶν. Σουδεν.) Σύμ. κ.ά.: Φωτισμένα κι **άφώτιστα** ἦταν ποῦ ἔφνε Μάν. Σ' κώθητσε **άφώτιγα** Κλουτσίνοχ. Σ' κώθηκα **άφώτιγο** Σουδεν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. **άφεχτα**, ἔτι δὲ **άφωτα** 2.

2) Πρὶν περάσουν τὰ Θεοφάνεια Κεφαλλ.: Δὲ θέλω νὰ βαφτίσω τὸ παιδί μου **άφώτιγα**.

άφώτιστα ἐπίρρ. (II) Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άφώτιστος**.

1) Πονηρῶς, φαύλως: Ἀφώτιστα φέρεται. 2) Δεινῶς, θαυμασίως: Ἀφώτιστα ἐδάδκεψεν ὁ ποππᾶς (ἐδάδκεψεν=ἐκέρυξε). 3) Καθ' ὑπερβολήν, πολὺ: Ἀφώτιστα ἐκοιμήθα. 4) Τάχιστα: Ἀφώτιστα τρέεις (τρέχεις).

Πβ. **άφωρισμένα**.

άφώτιστος ἐπίθ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) **άφώτιγος** Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Σουδεν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. **άφώτιστος**.

1) Ὁ μὴ αὐγαζόμενος ὑπὸ φωτός, ὁ μὴ φωτιζόμενος Πελοπν. (Λακων.): Οἱ εἰκόνες ἔμειναν **άφώτιστες**. 2) Ἀβάπτιστος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ παιδὶν ἀκόμαν **άφώτιστον** ἐν'. Συνών. **άβάφτιστος** 1. 3) Ὁ μὴ ἀγιασθεὶς, ἐπὶ τῶν ὑδάτων κατὰ τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι πρὸ τῆς ἐορτῆς τῶν Φώτων Θράκ. (Μάλαρ.): Τὰ νερά εἶναι **άφώτιστα**. 4) Ὁ μὴ ραντισθεὶς δι' ἁγιασμένου ὕδατος Πόντ.

